

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 10985

гр. София, 12.12.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в закрито заседание на 12.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

като разгледа дело номер **5476** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК) във връзка с чл. 144 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на молба с вх. № 43259 от 1.12.2023 г., подадена от С. Н. Н., с която се иска изменение на постановеното по делото Решение № 6264 от 24.10.2023 г. по а.д. №5476/2023 г. по описа на АССГ, в частта на разноските, като се сочи, че съдът неправилно е отказал присъждането на разноски за процесуално представителство на жалбоподателя. Сочи се, че се дължи възнаграждение защото същото е реално платено от жалбоподателя. В молбата се анализира представеният договор за правна услуга и се посочва, че платеното в брой възнаграждение е в допустимия минимален размер. Препис от молбата е изпратена на ответника – Директор на дирекция „Правни дейности“ в Министерство на правосъдието на Република България за становище. Т. е депозирано от процесуалния му представител – главен юрисконсулт И. Т., която счита искането за неоснователно. В становището се посочва, че в решението съдът се е произнесъл по направеното искане за присъждане на разноски и поради това не е налице основание за допълването му. Счита, че искането за изменение на решението, в частта му за разноските, за неоснователно поради злоупотреба с право от жалбоподателя в производството. В подкрепа на твърдението си прилага справка за образувани през 2023г. дела по подадени жалби от С. Н. Н. по реда на ЗДОИ.

Съдът, като взе предвид постъпилата молба и депозираното становище, и прецени материалите по делото, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Подадената молба е допустима, като подадени от активно легитимирано лице и в срока по чл.248, ал.1 от ГПК. Разгледана по същество, съдът намира постъпилата молба на жалбоподателя по настоящото дело за неоснователна по следните съображения:

Отговорността за разноски е гражданско облигационно отношение, което е регламентирано в процесуалния закон и е уредено от него. Тя произтича от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК и чл. 78, ал. 1 от ГПК - се носи от страната, чието правно твърдение е отречено със съдебния акт. Отговорността за разноски има санкционен характер срещу субекта, предизвикал спора. Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата страна да плати направените разноски на страната, в чиято полза е решено делото.

Съгласно чл. 248 от ГПК, приложим във вр. с чл. 144 от АПК в срока за обжалване, а ако решението е необжалваемо - в едномесечен срок от постановяването му, съдът по искане на страните може да допълни или да измени постановеното решение в частта му за разноските.

Съгласно разпоредбата на чл. 248 от ГПК компетентен да се произнесе по молбата за изменение на решението в частта за разноските е съда, който е постановил акта, чието допълване или изменение се иска, поради което настоящия съдебен състав се явява компетентния съд за разглеждане на депозираната молба.

Производството по чл. 248 от ГПК се провежда за отстраняване на пропуск на съда да присъди поисканите разноски по делото. В случая с оглед изхода на спора и своевременно направеното от процесуалния представител на ответника искане за присъждане на разноски, такива са присъдени на основание чл. 143, ал. 3 от АПК. Допълване на съдебното решение, като способ за неговото поправяне се предприема, когато то не съдържа произнасяне по целия въведен спорен предмет. Съдът дължи произнасяне по всички икове, с които е сезиран, в определените от ищеца рамки. Този способ за промяна на решението е уреден в чл. 250 ГПК.

Претенцията за разноски, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноски не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася, само, след като бъде сезиран. В чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноски, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК.

Аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноски. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Уредена като изключение от принципа, въведен с чл. 246 ГПК, тази непълнота може да бъде отстранена, без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разноски не се преклудира при липса на представен списък по чл. 80 ГПК, поради което и представянето на списък на разноските не е предпоставка за реализиране на допълване на решението в тази му част.

При втората хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК, след като съдът е определил дължимите разноски, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне (обратно на заявеното от ответника искане), а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица, установена с чл. 80, изр. 2 ГПК, настъпва само по отношение на изменението на решението в частта му за разноските,

каквото по същество е процесното искане, а не по отношение на неговото допълване. /т.8 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК/.

Следователно в конкретния случай е приложимо задължителното тълкуване, дадено с т. 8 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г., постановено по тълкувателно дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, което обуславя допустимостта на искането за изменение на решението, в частта за разноските, поради наличието на представен списък по чл.80 ГПК, вр. чл.144 АПК.

По съществуващото на искането за изменение на съдебното решение и присъждане на направените разноски за възнаграждение за процесуално представителство съдът намира следното :

Съгласно разпоредбата на чл.3 ГПК участващите в съдебните производства лица и техните процесуални представители следва да упражняват своите процесуални права добросъвестно и съобразно добрите нрави. Преценката за това дали добросъвестно се упражняват процесуалните права от участниците в конкретно съдебно производство е на решаващия съд . Тази преценка следва да се основава на изследване поотделно и в съвкупност на събраните доказателства.

Недобросъвестното упражняване на правото на жалба когато то има за последица възникването и упражняването на процесуални права в съответното производство , може увреди интересите на другите страни в производството. Съдът в настоящото производство установява , че събраните доказателства , вкл. и броя на образуваните през 2023г. дела по подадени жалби от С. Н. Н. по реда на ЗДОИ със сходен предмет и идентичен ответник, както и изложените в решението мотиви , недобросъвестно упражняване на права. Това мотивира приложение на разпоредбата на чл.40,ал.1,изр. последно от ЗДОИ и отхвърляне на искането за изменение на постановеното по делото решение, в частта му за разноските.

С оглед на изложеното и на основание чл. 248 от ГПК, Административен съд, С. град, II-ро отделение, 76-ти състав

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането по чл. 248 от ГПК на С. Н. Н., с която се иска изменение на постановеното по делото Решение № 6264 от 24.10.2023 г. по ад. №5476/2023 г. по описа на АССГ, в частта на разноските.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл.248, ал.3 ГПК, вр.чл.40, ал.3 ЗДОИ/.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него.

СЪДИЯ: